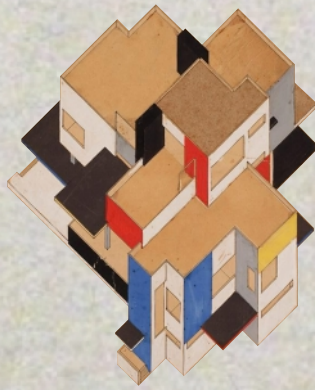

ziemia obiecana podróż do granic Utopii

Małe emocje - Wielkie narracje

Formułując ideę określającą tegoroczną wystawę, oczekiwałem: ideologicznych manifestów, krytycznych analiz formułowanych poprzez sztukę, rozumianą jako narzędzie formacji społecznej. Odpowiedź artystów zaproszonych do udziału w wystawie jest od tych oczekiwań ciekawsza. "Podróż do granic Utopii", stała się pretekstem do sprzeciwu wobec marketingowej opresji płynnej post-sztuki. Brakiem słuchu dla ideologicznego marketingu jej sprzedawców. Na rzecz „Małych emocji”, opowieści o prostych uczuciach, które stały się Wielką narracją - Wielką nieobecną współczesnego świata. Brakującą figurą awangardy. Sztuka płynnej współczesności, której immanentną cechą jest brak trwałych wartości, staje się w konsekwencji niezdolną do buntu, sztuką bez właściwości. Awangarda na akademickich etatach potwierdza, że historia powtarza się jako karykatura. Post-sztuka realizująca ideę „projektu społecznego” stała się znakomitą narzędziem ideologicznego marketingu. Przedmiotem a nie podmiotem współczesności, porzucając dialog i eschatologiczną narrację. Opis „małej apokalipsy” umożliwia ponowną epifanię codzienności w jej najprostszych przejawach. Powrót do Intymnego wnętrza „ukrytych pejzaży” artyści niesie w sobie podobną zasadę ukazywania „zakrytego” jak u Pieter’a de De Hooch, czy Terborcha. Małe emocje - Wielkie narracje.

Ziemia obiecana - podróż do granic Utopii

Podróżując do granic Utopii, pozostawiamy za sobą przestrzeń wypełnioną porzuconymi znakami, symbolami i hasłami minionych lub wciąż żyjących idei. Wiek XX i początek XXI, jak żaden inny okres w historii, ukazał nieuniknione konsekwencje utopizmu, jakimi są monizm kulturowy i totalitaryzm cywilizacyjny. Współcześnie granice pojęcia Utopii stają się coraz bardziej niejednoznaczne. A kulturowa homogenizacja powoduje, że „ziemia obiecana” jest już nie wizją „inżyniera dusz”, a przestrzenią szczęśliwego konsumenta. Postępujące rozmycie granic idei utrudnia ich określenie, przez co tylko pamięć i świadomość drogi, którą przebyliśmy w drodze ku Utopii, definiuje przestrzeń, w jakiej istniejemy. Zbiór „znaków rzeczywistości” /porzuconych ideologii świeckich i religijnych, figur przywódców, idoli mas, kierunków w kulturze, prądów intelektualnych/, osadzony w czasie, krystalizuje współczesność pozwalając podjąć próbę określenia jej granic i tego, co poza nimi.

„Podróż do granic Utopii”, to swoisty „cabinet of curiosities”, abstrakt historii pełen artefaktów. Postrzegany przez sztukę będącą swoistym oculusem, może być wartością samą w sobie jako autorski, ikonograficzny zbiór pojęć powiązanych z utopią, przeglądem idei i mitów. Projekcją tego, co nadchodzi, potwierdzającą lub zaprzeczającą rozedrganiu współczesnego porządku. Lub samą „figurą” przejścia, przekroczenia granicy, ciała, idei w kontekście pojęcia utopii.

ms44/Andrzej Pawelczyk

organizatorzy

Galeria Sztuki Współczesnej
miejsce sztuki44
Świnoujście 72-600
ul. Armii Krajowej 13
skr. poczt 498
artp@uznam.net.pl
facebook.com/miejscesztuki44
602 12 69 98

miejsce sztuki44
swinoujscie

patronat medialny

M — S
MAGAZYN SZTUKI

Monika Panek
"Kruchość życia", 2014, olej na płótnie, 100 x 140 cm

Małgorzata Łojko

"Pleśń", 2015, instalacja, 150 x 300 cm

Irmina Rusicka

"I have a dream", 2015, instalacja (fragment)

Irina Rusicka
"I have a dream", 2015, instalacja

Irmina Rusicka
"I have a dream", 2015, instalacja (fragment)

Agata Szymanek

bez tytułu, 2015, olej na płótnie, 150 x 150 cm

Agata Szymanek
bez tytułu, 2015, olej na płótnie, 150 x 135 cm

Kornelia Dzikowska

“Pieta”, 2014, video+pętla
fragmenty prac na stronie: 2,3

Kornelia Dzikowska
"Pieta", 2015, video+pętla

Katarzyna Celek

"Wyspa nieznana", 2013, olej na płótnie, 130 x 160 cm

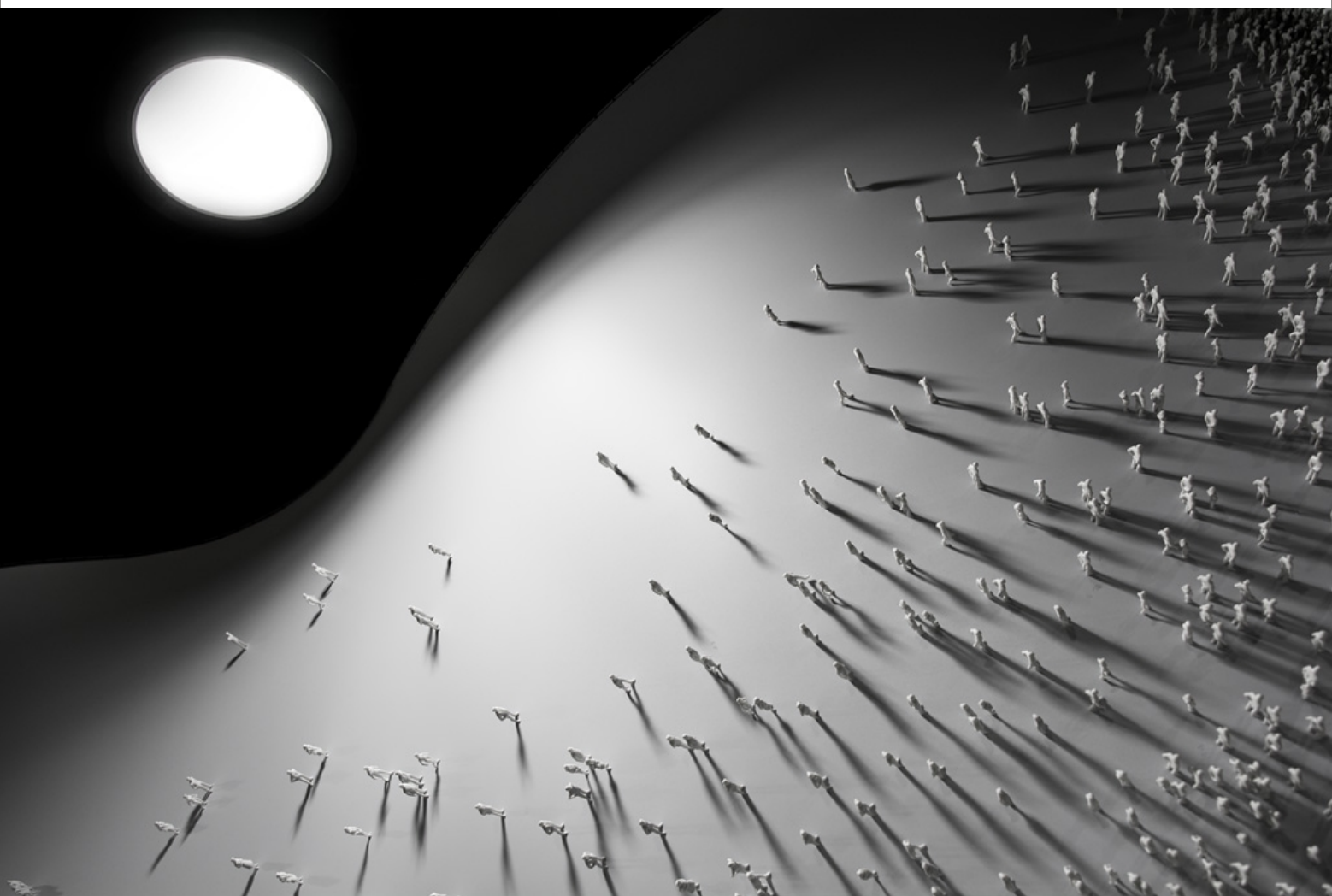
Katarzyna Celek

"Islands", 2013, olej na płótnie, 120 x 150 cm

Monika Szpener
"Technopark", 2015, instalacja

Monika Szpener
"Technopark", 2015, instalacja

Patrycja Piwoż
"Kokonmuflaż", 2015, obiekty/instalacja

Katarzyna Bakula

"Przeniesienie przestrzeni", 2015, obiekt/tkanina unikatowa, (fragment)

Iwona Ogródzka

"Katalog rzeczy zbędnych", 2013, olej na płótnie, 120 x 150 cm

Iwona Ogrodzka

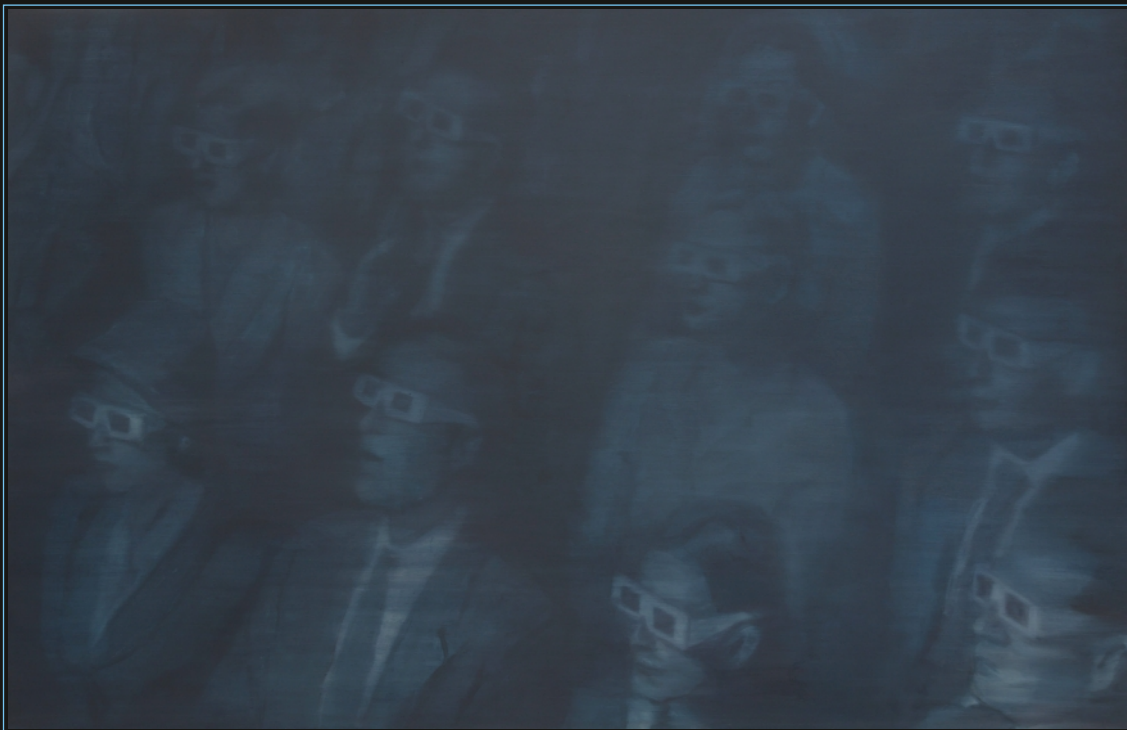
"Martwa natura", 2013, olej na płótnie, 81 x 116 cm

Simpson

“solidarność społeczna”, 2013, akryl na płótnie, 70 x 100 cm

Amanda Korol

“Cinema Vintage”, 2015, olej na płótnie, 150 x 230 cm

Paweł Ducko
“i-ty”, 2015, obiekt/instalacja

Agnieszka Zalotyńska
"Mapa atrapa", 2013, druk cyfrowy, 50 x 150 cm

Katarzyna Bakuła ur. 02.06.1990r. w Siedlcach. 2005–2009 Liceum Plastyczne w Mińsku Mazowieckim, profil Reklama Wizualna, 2009–2013 UAP Poznań, Studia na Wydziale Malarstwa, tryb niestacjonarny. Tytuł zawodowy licencjat. X.2013–III. 2014 Accademia di Belle Arti di Napoli, Włochy, odbycie nauki częściowej w ramach międzynarodowej wymiany studenckiej – Erasmus. 2011–2014 UAP Poznań, Studia na Wydziale Rzeźby i Działalności Przestrzennych, tryb dzienny. Tytuł zawodowy licencjat. Od X. 2014 – kontynuacja studiów na WRiDP, studia magisterskie.

Katarzyna Celek Ur. W 1988 r. Dyplom na Wydziale Malarstwa w pracowni prof. Leszka Misiaka ASP Kraków 2013. Od 2013 środowiskowe studia doktoranckie ASP Kraków. Maluję momenty zobaczone tylko przez chwilę, lub motywy wielokrotnie oglądane, które nie dają o sobie zapomnieć. W obrazach staram się pokazać siłę natury i człowieka, która ma moc tworzenia i niszczenia. Malowanie jest dla mnie podróżą poprzez żywioł wody i ziemi, poprzez dzień i noc”.

Paweł Dudko Urodzony w 1987 r. w Białymstoku. Asystent dra hab. Jarosława Perszko prof. PB w Zakładzie Architektury Wnętrz na Wydziale Architektury Politechniki Białostockiej. Aktywny twórca w dziedzinach działań w przestrzeni, multimediiów i fotografii.

Kornelia Dzikowska Ur. 1990 w Gdyni. Absolwentka Szkoły Filmowej w Łodzi. Obecnie studentka Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Realizuje projekty multimedialne, tworzy instalacje i obiekty przestrzenne. Współpracuje przy realizacji kostiumów i scenografii filmowych i teatralnych.

Amanada Korol ur. 1992 r. Absolwentka Liceum Plastycznego im. Constantina Brancusi w Szczecinie, 2012. Absolwentka malarstwa na Wydziale Malarstwa i Nowych Mediów, 2015. Stypendystka Prezesa Rady Ministrów, Warszawa, 2010/2011 oraz 2011/2012. Otrzymała stypendium Artystyczne Miasta Szczecin, 2011 oraz stypendium Rektora, 2014/2015. Artystka bada zjawisko tłumu w relacji do jednostki, która staje się „materią” dla tego skomplikowanego „organizmu”, którym jest ludzka masa. Zauważa, że jednostka pod wpływem funkcjonowania grupy nabiera cech podmiotu zbiorowego i zamienia się w „coś” – co przyswaja zupełnie inne właściwości. Punktem zainteresowania malarki jest moment utożsamienia się z tłumem czego konsekwencją staje się anonimowość i pozbawienie indywidualnej odpowiedzialności. Paradoksalnie jednostka dobrowolnie zrzeka się swojej autonomii na rzecz tłumu. Funkcjonowanie w zbiorowości sprawia, że z łatwością przekraczane są wyznaczane przez społeczność granice i zasady. Obraz jest świadectwem skomplikowanych więzi społecznych we współczesnej i minionej rzeczywistości. Artystka opiera się na materiałach ikonograficznych, gdzie posłużyła się kadrem z filmu Guy’a Debord’a „społeczeństwo spektaklu” 1967 rok. Jej celem jest wydobywanie bardziej ogólnego sensu z historycznego dokumentu jakim jest zdjęcie, a malarstwo to intymny proces indywidualnej kontemplacji.

Małgorzata Łojko W roku 2009 ukończyłam studia na kierunku Rzeźba i działania przestrzenne, na Wydziale Sztuk Pięknych UMK w Toruniu, w pracowni dr. hab. Krzysztofa Mazura. W swoich pracach najczęściej wykorzystuję materiały naturalne, odnalezione bezpośrednio w przyrodzie (trawy, siano, patyki, korę) lub pochodzenia naturalnego (sznurek, papier), tekstylia (np. stare ubrania, nici), oraz ostatnio również folię. Formy, jakie buduję z tych materiałów pozostają w kręgu obiektów abstrakcyjnych. Sytuuję je w przestrzeni naturalnej, jako rodzaj dopełnienia krajobrazu. Źródłem moich największych inspiracji pozostaje natura. Jednym z przejawów tak bezpośrednich odniesień do środowiska naturalnego jest moje zamiłowanie do multiplikacji. To proste prawo natury wynikające z potrzeby przetrwania w przełożeniu na język sztuki wzmaga działanie obiektu. Innym zjawiskiem, które transponuję na moje obiekty jest proces naturalnego rozkładu materii organicznej. Obserwacja działania warunków naturalnych, nieuniknione, (a nawet pożądane) przemijanie tychże obiektów, jest dla mnie dużo ciekawsze, niż prognoza ich długoletniego istnienia.

Iwona Ogrodzka Ur.1991. Studentka malarstwa na wrocławskiej Akademii Sztuk Pięknych. Współtwórczyni grupy JAIE MAŁA. Zajmuje się malarstwem, performancem oraz sztuką nowych mediów.

Monika Panek Ur. 1988 r. w Sosnowcu. Absolwentka Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach. Dyplom magisterski obroniła z wyróżnieniem w 2013 roku w pracowni malarstwa prof. Zbigniewa Blukacza oraz w pracowni rysunku prof. Janusza Karbowniczka. Zrealizowała projekt artystyczny: „Nie do powiedzenia”, który był inspirowany symboliką żywiołu wody i teoriami psychoanalitycznymi. Obecnie doktorantka na Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach. Prowadzi badania nad terapeutycznym aspektem twórczości artystycznej. Instruktor warsztatów artystycznych. Tworzy w Katowicach. W malarstwie poruszam się intuicyjnie. Przedstawiam to, co w danym momencie jest mi najbardziej bliskie. Ponieważ o temacie moich obrazów decydują moje przeżycia, długi proces malowania jest działaniem bardzo intymnym. Kontakt z materią obrazu jest dla mnie podróżą w głąb psychiki i podświadomości. Przedstawiam fragmenty z życia codziennego, w których zawarte są różne znaczenia symboliczne. Najbardziej interesuje mnie przemijalność i czasowość ludzkiego życia, którą próbuję przedstawić w moich obrazach jako coś: delikatnego, miękkiego i rozmytego. Ponieważ chcę pokazać, że „duch ulotności” jest wciąż na nich obecny.

Piwosz Patrycja Pi Pa Data urodzenia: 10.09.1983. Moja twórczość jest interdyscyplinarna, tworzę prace na granicy performance art/ instalacji/ rzeźby. Moje kostiumy są zarówno rzeźbami jak i częścią performance art czy instalacji interaktywnej. Tworzę hybrydyczne twory, do których wykorzystuję człowieka, eksperymentuję na nim, zniekształcając jego ciało wizualizując jego stany emocjonalne. W pracy twórczej wykorzystuję recykling, w dobie wzmoczonego konsumpcjonizmu, kiedy produkt ma zagłuszać nasze prawdziwe potrzeby i zapominamy o tym co naprawdę jest dla nas ważne. Podczas swojej wędrówki twórczej zbieram doświadczenia, które umożliwiają mi połączenie ich w nową hybrydyczną całość. Poszukuję przepisu na stworzenie dzieła totalnego, które wiąże się z działaniami na wielu płaszczyznach, pobudzającego każde ze zmysłów.

Irmína Rusicka Ur. w 1990 r. Absolwentka Międzyobszarowych Indywidualnych Studiów Humanistycznych i Społecznych na Uniwersytecie Wrocławskim. Studentka Sztuki Mediów na Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu oraz Studiów Doktoranckich Psychologii Uniwersytetu Wrocławskiego. Za pomocą fotografii i instalacji zajmuje się tym, co angażuje wszelkie rzeczy wykorzenione, marginalne i odrzucone.

Monika Szpener, artystka rzeźbiarka. Ukończyła studia magisterskie i doktoranckie na kierunku Rzeźba Wydziału Sztuk Pięknych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. Zajmuje się szeroko rozumianą rzeźbą i działaniami przestrzennymi, tworząc interdyscyplinarne instalacje, obiekty, czy prace typu site-specific i re-design. Autorka wielu wystaw indywidualnych i zbiorowych, uczestniczka festiwałów artystycznych w kraju i za granicą. Stypendystka Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Agata Szymanek Ur. 1990r. Akademia Sztuk Pięknych w Katowicach, 2009-2014. University of Castilla-La Mancha, 2011-2012. Studia Doktoranckie na ASP w Katowicach od 2014.
Utopia, to więzienie nieskazitelnie czystych, białych i bogatych myśli.

Simpson /grupa/ Ur. 1985 r. Prace z cyklu „SOCJALIDARNOŚĆ” opisują aktualną kondycję państwa. Państwa, które pod postacią szlachetnych hasel z lat transformacji ustrojowej: „Sprawiedliwości” i „Solidarności społecznej”, uzasadnia rozszerzanie rządowej kontroli oraz zwiększanie obciążeń podatkowych. Od końca lat 80-tych, hasła „Sprawiedliwość społeczna” i „Solidarność” podtrzymywane są jedynie w obietnicach polityków. W praktyce służą do załatwiania partykularnych interesów, a ich sens oderwał się od pierwotnego znaczenia. W tym wszystkim, pod ustawowym przymusem, muszą odnaleźć się zwykli obywatele – bohaterowie walczący z wszechogarniającymi „Dyrektywami, zakazami, nakazami, podatkami i regulacjami”. Narastający interwencjonizm państwowy głównie pogłębia podziały. Nie wyrównuje szans, a raczej sprzyja polaryzacji ekonomicznej społeczeństwa. Skutkiem tego jest obecna sytuacja gospodarcza i demograficzna oraz emigracja o podłożu ekonomicznym.

Agnieszka Żalotyńska Absolwentka Zespołu Szkół Plastycznych im A. Kenara w Zakopanem, Wydziału Polonistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego (2008) oraz Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie (Sztuka Mediów, 2013). Studiowała też na Accademia di Belle Arti di Roma. Prezentowała prace na wystawach w Polsce i zagranicą. Chętnie podejmuje wyzwania eksplorując nowe pola aktywności twórczej. Lubi mapy i miasta.

